

třeba zabývat se otázkou, zda přípustna byla reformatio in pejus, ke které se pokládal zemský správní výbor za oprávněna dle § 28 cit. dáv. řádu.

Č. 1047.

Vyvlastnění: I. * Ustanovení § 6, odst. 4 zák. z 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. o stavebním ruchu neposkytuje majiteli vyvlastněného pozemku právní nárok na náhradu v pozemcích. — II. Výslech soudních stavebních znalců dle § 5 zák. o stav. ruchu jest imperativní.

(Nález ze dne 9. prosince 1921 č. 16.383.)

V ě c: František K. v B. (adv. Dr. V. Dvořák z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran vyvlastnění pozemku pro stavbu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud byla jím určena náhrada za vyvlastněný pozemek, zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Nálezem okresní politické správy v Hořovicích ze dne — vyvlastněno bylo pro stavbu 8 rodinných domků, kterou zamýšlelo provést Obecně prospěšné stavební a bytové družstvo »Domov« v Z., 2651 □⁰ z pozemků stěžovatelových č. kat. — a — v kat. obci B. ležících za náhradu 5 K za každý čtvereční sáh půdy a 35 h za jeho osetí při pozemku č. kat. —, za každý čtvereční sáh půdy pozemků č. kat. — Kč 4 a za jeho osetí 36 h a dále za zvláštní náhradu na stromy připadající. Naříkaným rozhodnutím zemské správy politické ze dne — bylo vyvlastnění pozemku č. kat. — zrušeno a z pozemku č. kat. — vyvlastněno k témuž cíli jen 4500 čtverečních metrů za vyvlastňovací náhradu 4 K 36 h za 1 □⁰ a 45 Kč za každý strom.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti, která potírá jen výrok o náhradě, toto:

Naříkané rozhodnutí praví ve svých důvodech výslovně, že námitky v odvolání uvedené, pokud jim nebylo vyhověno, zamítají se jako bezdůvodné. Odvolání proti nálezu vyvlastňovacímu namítalo také, že nebylo v řízení prvé stolice jednáno o stěžovatelovu návrhu, aby mu dána byla náhrada v pozemcích stejné hodnoty. Byl tedy naříkaným rozhodnutím dle hořejšího obsahu jeho důvodů tento návrh stěžovatelův věcně jako neodůvodněný zamítnut. Proto nemá stížnost pravdu, tvrdí-li, že o tomto návrhu obsaženém v odvolání žalovaný úřad nerozhodl. Kdyby snad mohla se v této námitce ve spojení s výtkou nezákonnosti spatřovati námitka, že rozhodnutí o řečeném návrhu jest nezákonné, v kteréžto námitce jest obsaženo tvrzení, že zákon poskytuje stěžovateli nárok na náhradu v pozemcích, jest stížnost bezdůvodná. Dle § 6, odst. 4 zákona ze dne 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. o stavebním ruchu, jenž tu jedině je směrodatným, když obě stolice již za jeho účinnosti a po zrušení zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n. z r. 1920 (§ 11 zákona o stavebním ruchu) rozhodovaly, lze dáti také náhradu v pozemcích stejné hodnoty. Z textování této věty je zřejmo, že jest dáno do moci úřadu, aby po úvaze všech okolností, když možnost taková po stránce

práva materiálního jest dána, rozhodl, má-li se taková náhrada dáti či nikoli. Strana však nemá na takový druh náhrady subjektivního práva.

Právo toto neplyne ani z druhé věty téhož odstavce, která stanoví: »kde se tak státi může z půdy zabrané, staniž se tak, pokud vyvlastněný nemá půdy přes 15 ha«. Neboť tento předpis pouze zapovídá dávat náhradu v pozemcích takovou měrou, že by byly tím zase cíle pozemkové reformy mařeny.

Neodůvodněná jest i další námitka, že se měl připustiti soudní odhad vyvlastňovaného pozemku. Tu přehlíží stěžovatel zcela jasná ustanovení zákona o stavebním ruchu, daná v § 5, o tom, jakým způsobem zjistí se obecná hodnota vyvlastňovaného pozemku, která dá se dle § 6 vyvlastněnému jako náhrada. Zákon předpisuje, že administrativní úřad sám určuje výši náhrady podle výsledku provedeného řízení, při čemž jako součást tohoto řízení uloženo jest zákonem témuž administrativnímu úřadu, aby vyslechl soudní stavební znalce, znalé místních poměrů a ceny půdy. Jest proto veškerá spolupůsobnost soudů při zjišťování náhrady zákonem vyloučena.

Stížnost obrací se proti výroku o náhradě konečně námitkou vadnosti řízení, která byla při ústním líčení formulována v ten smysl, že měli býti přibráni k řízení za tím účelem, aby se vyjádřili o náhradě a jejích podmínkách, soudní stavební znalci. V tom nelze nepřiznati stížnosti oprávnění.

Jak bylo již uvedeno, stanoví § 5 cit. zák., aby úřad vyslechl soudní stavební znalce. Žalovaný úřad potvrzuje vyvlastňovací náhradu prvou stolicí vyslovenou, opřel se stejně jako tato stolice jen o posudek hospodářských znalců. Tím však přivodil podstatnou vadu řízení, ježto nevyšlechl znalce zákonem určené a nezjišťoval obecnou hodnotu způsobem, jež zákon výslovně předpisuje.

Z tohoto důvodu bylo naříkané rozhodnutí zrušiti v potírané jeho části o vyvlastňovací náhradě dle § 2 zák. o nejv. správ. soudě a § 6 zák. o správ. soudě.

Č. 1048.

Vyvlastnění: I. * Vyvlastnění pozemku dle zák. ze 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n. z r. 1920 není dle § 2 vyloučeno tím, že výnos tohoto pozemku jest nepostrádatelnou součástí vlastnických příjmů. — II. * Pouhé prohlášení vlastníka pozemku vyvlastňovaného podle zák. ze 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n. z r. 1920, že ho použije sám k účelům v § 1 naznačeným, nestačí, aby pozemek byl z vyvlastnění vyloučen. — III. Straně nepřisluší nárok, aby úřad správní vyřídil její žádost za odrocení jednání, tím méně, aby tak učinil před nařízeným rokem.

(Nález ze dne 9. prosince 1921 č. 16.384.)

Prejudikatura: k č. I. nál. č. 919.

Věc: Matylda R. v Č. (adv. Dr. V. Svoboda z Prahy) proti zemské správě politické v Praze (za stranu zúčastněnou adv. Dr. K. Fink z Tábora) stran vyvlastnění pozemku pro stavby.